

Veľkonočná nedeľa 2020

„Pripomínam vám, evanjelium, ktoré som vám zvestoval, ktoré ste aj prijali, aj zotrúvate v ňom, i spasenia dochádzate z neho, keď ho zachováate tak, ako som vám ho zvestoval, leda ste nadarmo uverili. Odovzdal som vám totiž predovšetkým, čo som aj sám prijal, že Kristus umrel pre naše hriechy podľa Písem bol pochovaný a v tretí deň bol vzkriesený...“
1.list Korintským 15, 1-4

Veľká noc – sviatky radosti z nového života. Potrebujeme také sviatočné dni, lebo správy zo svetového diania by z nás postupne vytvorili beznádejných pesimistov. A ešte k tomu koronavírus! Napriek tomu sú tu sviatky, počas ktorých smieme zabudnúť na všetko čierne a stiesňujúce, ktoré nás presvedčajú, že s človekom sa ráta, že láska je silnejšia ako nenávisť a život mocnejší ako smrť. Mnohí si možno povedia, či azda život v ďalších dňoch bude krajší? Kto chce odpoveď, musí sa dôraznejšie zahľadieť do veľkonočného tajomstva a neostať iba pri vonkajšej sviatočnosti - aj keď po tieto dni obmedzenej.

Kresťania slávia Veľkú noc preto, lebo veria, že Ježiš Nazaretský, ktorý bol ukrižovaný, žije. Keďže sa k tomu hlásime, môžeme Veľkú noc oslavovať s radosťou aj bez návštevy chrámu Božieho a možno aj svojich blízkych s pocitom že sme spojený láskou Kristovou. Viera v Ježišovo zmŕtvychvstanie patrí k základnej pravde kresťanstva. Apoštol Pavel okolo roku 55 píše Korintským kresťanom o radostnej skutočnosti zmŕtvychvstania. Keďže svedectvo o Ježišovej smrti a o Jeho vzkriesení existovalo od začiatku, to znamená pár dní po Jeho poprave na kríži, vytvorili sa prvé kresťanské spoločenstva. A keďže toto svedectvo jestvovalo cez ďalšie dve tisícročia, kresťania aj dnes veria v tú istú radostnú zvesť ako apoštol Pavel.

Pristavme sa v tejto chvíli pri niektorých veľkonočných svedectvách. Sú to povzbudzujúce texty pre všetkých, ktorým ešte aj dnes padne zaťažko sláviť Veľkú noc. – V Jánovom evanjeliu existuje veľkonočný príbeh o Tomášovi /Ján 20, 24-29/. Ako ostatné veľkonočné evanjelia, aj tento príbeh treba vidieť na pozadí prežitej katastrofy Veľkého piatku. Strach, útek, nedostatok viery. Tomáš, jeden z dvanástich, zo strachu ušiel a nebol s ostatnými pri Ježišom príchode. Ale aj učeníci boli za zatvorenými dverami zo strachu. Tomáš však našiel cestu k ostatným, a keď mu rozprávali, že Pán žije, chcel len hmatateľné dôkazy: vidieť a chytiť. Priveľa sa v ňom zlomilo v deň popravy. – Či neopustil všetko aby Ježiša nasledoval? Nadchnutý posolstvom, že Boh ako náš Otec sa stará o každého jednotlivca, že Božie kráľovstvo nie je ovládnutím človeka, ale jeho oslobodením k životu... A učeníci hneď ako zakúsili toto oslobodenie, bez váhania ho nasledovali: Neničte sa starosťami! Netrápte sa...! Aké sily dávno zasýpaných nádeji Ježiš v nich uvoľnil. Neboli to iba strhujúce vízie náboženského entuziazmu, nie, to všetko sa stalo prítomnosťou nového života s nádejou

na naplnenú budúcnosť. A potom tá katastrofa! Či nezomrel hroznou smrťou bohorúhača? A nebol takto mŕtvy aj jeho Boh, Boh oslobodenia a života? – Uverím, len keď uvidím na Vzkriesenom rany. Katastrofa kríža sa nesmie jednoducho nevidieť, lebo potom by Ježišovo poslanstvo a účinkovanie nemali stáť význam.

S Tomášom hľadáme zmysel nášho života – pozemského i budúceho.

A hľadáme zmysel utrpenia a rán mnohých ľudí, ktorí sú podľa meradiel tohto sveta bezvýznamní, zabudnutí. Keď Ukrižovaný žije, potom nie sú ani moje rany nezmyselné, potom utrpenia bitých prispievajú k záchrane tohto sveta.

Vzkriesený Ježiš sa zjavil po svojom zmŕtvychvstaní aj ženám, ktoré ho nasledovali počas jeho života. /Ján 20, 1. a 11-18/ „... ešte za tmy...“ uvádza.

Tma je pre neho jednak symbolom viny a hriechu sveta, ktoré priniesli Ježišovi smrť, jednak poukazuje na situáciu učeníkov, opustených Ježišom.

Práve ľudia hľadajúci Boha, majú skúsenosti s „tmou duše“, keď sa im Ježiš stáva cudzím a nezrozumiteľným. Mária Magdaléna nespoznala Ježiša ani vtedy, keď ju oslovil. Až potom, keď sa jej prihovril krstným menom, zrazu vedela, kto stojí pred ňou. – Sú situácie, v ktorých ako Mária Magdaléna zakusujeme Ježišovo osobné volanie. Existuje jedinečný príbeh lásky a spásy medzi Ježišom a mnou, medzi Ním a každým, kto Ho hľadá.

Svedectvo o Ježišomom zmŕtvychvstaní a o skúsenosti učeníkov, ktorú zažili v onom pamätnom prvom dni týždňa, rozprával evanjelista Lukáš v príbehu o dvoch učeníkoch, ktorí išli s Ním do Emauz /Lukáš 24, 13-35/. Aj tu je najskôr zachytená nálada učeníkov po veľkopiatočnej katastrofe. Tí dvaja to už v Jeruzaleme nevedeli vydržať a podobne ako Tomáš ušli. Nespoznali svojho Pána. Boli ako slepí, keď im nespoznatý sprievodca vysvetľoval zmysel všetkého, čo sa stalo s Ježišom: „Či to Kristus nemusel pretrpieť a tak vojsť vo svoju slávu?“ – A tu ho náhle spoznali pri lámaní chleba. Z tohto stretnutia pre nich vyplynula úloha odovzdať radostnú skutočnosť iným.

Môžeme ešte sláviť Veľkú noc? Možno sa v tento deň celkom odovzdávať radosti napriek ostávajúcim každodenným skutočnostiam? Pán skutočne vstal z mŕtvych, Ukrižovaný žije. Tí, ktorí zažili Veľký piatok, najskôr neboli ochotní tomu veriť. Našli cestu k viere až pomocou Vzkrieseného, silou Ducha Svätého. Na konci veľkonočných príbehov pokľaknú všetci pred Vzkrieseným a vzývajú Ho: Pán náš a Boh náš. Nie človek zachráni človeka, ale Boh cez ukrižovaného Ježiša Krista, ktorý žije. Kto vie objaviť seba a svoj život v ženách a mužoch týchto veľkonočných evanjelií, ten môže napriek každodenným, nie vždy priaznivým skúsenostiam sláviť Veľkú noc opravdivo, ten sa môže celkom oddať radosti. Amen Modlitba: Bože, ďakujeme Ti za istotu vzkriesenia, ktoré je naplnením našej pozemskej púte a všetkých túžob po láske, spravodlivosti a pokoji. V Kristovej obeti a vzkriesení nám dávaš novú možnosť, aby sme žili v tomto svete ako skutočné Božie deti. Pomáhaj nám vytrvalo nasledovať Pána Ježiša, posilňuj našu vieru a nádej. Amen